Frica de frate și dragostea de ocupant

FILE DIN JURNALUL UNUI COMBATANT

22 iunie '92. 18 voluntari din Leova s-au prezentat la punctul de destinație: poligonul «Bulboaca».

23 iunie. Sînt trei cazarme. În ele e dezordine totală: podelele sînt «invelite» cu glod de luni de zile, teritoriul e «înecat» cu cutii de conserve și hîrtii... și, ce e mai grav, te împiedici de bucăți de pîine aruncată în toate părțile.

24 iunie. Pentru prima dată în viața mea am tras din pistol-automat.

Sîntem lipsiți de informație. Gazetele noastre nu se aduc. Astăzi au apărut «Izvestia» și «Komsomoliskaia pravda». Atît.

— De ce nu ne aduceți presa națională?, i-am întrebat pe ofițeri.

— Vom mai aduce «Grajdanskii mir», «Sfatul țării» și «Moldova Suverană».

— Dar de ce nu ne aduceți «Literatura și arta», «Țara», «Glasul națiunii»? Ele ne sînt necesare ca aerul, fiindcă spun adevărul.

— Armata e depolitizată și ziarele de opoziție n-au ce căuta în cazarmele ostășești.

— Bine, dar presa pe care o aduceți nu «politizează» armata națională?

— Ostașii nu pot citi în «limba latină» și de aceea le aducem ziarele în limba rusă.

— Dar «Țara» apare și în limba rusă!

—...?

Am tras concluzia că diriguitorii armatei noastre (zise naționale) nu-și prea precupețesc forțele pentru a crește patrioți ai plaiului nostru. Ei singuri de abia dezleagă cîte un cuvînt românesc și buna lor majoritate nu poate citi în «limba latină». Ignoranța lor — m-a uimit și m-a pus în gardă. Dacă va continua așa, ce fel de apărători vom avea?

30 iunie. Printre combatanții de rînd am cunoscut (era o mulțime de oameni, se formau două batalioane) o jalnică «tragedie». Oare să fie intelectualii noștri atît de perfizi încît «luptă» doar atunci cînd vor posturi? Ba mai mult ca atît: n-am întîlnit nici un fecioraș al cît de micilor șefuleți-intelectuali. Ei au trimis ca să «steа de veghe» la hotarele Republicii Dependent-Agrare pe bieții noștri oameni rătăciți în farsa politică. Buna lor majoritate sînt inconștienți pentru ce luptă.

Despre politica de guvernare și politica celorlalte partide se tace. Se aprind discuții contradictorii doar în jurul F.P.C.D. Mă întreb: de ce? Oamenii despre celelalte partide nici n-au auzit (cu excepția celui agrarian). Mișcarea frontistă e criticată, dar e și susținută. Așa și trebuie să fie: adevărul nu place nimănui. Mulți trebuie să-și spargă capul de minciună, numai după aceea va ridica privirea spre senină fața adevărului. M-a mirat orbirea politică a multora. Ei vor ca roata vremii să se miște în direcția prăpastiei jinduite de cineva, mai marele peste capetele lor. Și acel «cineva» în satele noastre a lucrat spre a ne curma iubirea de libertate. Sub această politică odioasă oamenii și-au pus gurmazul ca să fie înjugați a doua oară.

Mi se face impresia că majorității absolute nu-i pasă cine-i conduce. Despre reunire nimeni nu ia capăt de vorbă, dar se simte o «bravură» antiromânească: «Noi și fără ei ne vom descurca». Sfînta naivitate! S-au dat arme, s-au adus mașini blindate. Toate acestea sînt din Țară, nu de la diavolul roșu. Toți «specialiștii» vorbesc că tehnica «noastră» (adică sovietică) e mai bună decît a «lor» (adică românească). Sireaca noastră minte! Înseamnă că mulți nici nu-și dau seama că, decurgînd așa lucrurile, vom lupta pentru a face mai nevulnerabile fotoliile actualei guvernări neocomuniste. Cum să faci să înțeleagă fiecare că izbăvirea ne va veni odată cu reîntregirea Țării?

Pe front mor oamenii devotați acestui pămînt (cu toate că au diferite viziuni politice), în parlament patrioții n-au trecere, iar poporul nu vrea să-i înțeleagă. Guvernul Muravschi — Umbră și-a dat demisia. De bine de rău, acest prim-ministru n-a făcut nici rău, nici bine Moldovei. E lăudabil faptul că n-a luptat împotriva reîntregirii Patriei, e rău că n-a făcut nimic pentru apropierea ei.

Dar dacă va veni la putere guvernul Sangheli? Ce ne facem? Voi rămînea să lupt ori voi pleca la copilașii mei? Sînt luptător slab, dar, așa cum sînt, nu vreau să lupt pentru neocomuniștii mascați cu «idealuri» agrariene.

1 iulie '92. Astăzi s-a transmis că în fruntea Guvernului a ajuns Sangheli. O, «țară» blestemată a Moldovei, unde ne duc politicienii? Care-i salvarea? În moarte? Pentru acest guvern și pentru politicienii care acceptă un așa guvern nu vreau să mor. Nu vreau ca patrioții să moară, iar lichelele și trădătorii să prospere. Nu vreau să moară nimeni pentru bolnavii de orbul găinii și pentru leproșii politici.

7 iulie. Avem ordin să nu tragem. Noi respectăm ordinul. Gardiștii — nu. De dimineață ne-au împroșcat din aruncătoarele de mine.

Au venit să moară cei mai — la prima vedere, dezechilibrați. «Proștii!» Așa ne numesc unii dintre cei rămași acasă. Poate nici noi nu sîntem patrioți de primă mărime (dacă am putea grada sentimentul patriotic), dar cum se numesc cei care au rămas acasă și trîmbițează despre patriotism? Iată o problemă fără soluție de rezolvare. Sau oare nici nu trebuie explicată. O fi o legitate lăsată de Dumnezeu pentru acest popor. Găinarii vor avea trecere, iar cei care au venit să moară...

29, 30 iulie. În aceste două zile în preajma Tiraspolului au aterizat unul după altul avioane militare rusești.

Îmi vine greu să accept astfel de politică. Deci, politica compromisului i-a dus pe liderii noștri spre politica oarbă și naivă a complicității. Am cedat un bou ca să cîștigăm un ou. Rușii ne-au jupuit, le permitem să ne usuce și pielea de pe noi ca apoi tot ei să ne-o puie la mezat. Această politică «basarabeană» a Moldovei Dependente de la finele secolului XX va intra în analele istoriei universale la capitolul «farsele politice dezastruos-complicitare».

Am impresia că, dacă unii politicieni din Chișinău ar fi fost în locul clocitorului de noi bucăți de pămînt cu numele blestemat de Smirnov (de la «smirno»! Așa stă Chișinăul în fața Tiraspolului), ar fi «creat» «Transnistria» doar pentru a avea fotolii, căci la Chișinău tot ei și-au «creat» cuibarele prin minciuna românofobă. Ei urăsc Poporul și Țara, dar iubesc cotropitorul. Și nu atît pe cotropitor îl iubesc, cît fotoliul lins de la el. Astfel pe pămîntul nostru renasc legile fanarioților: cine va da mai mult, acela va lua voievodatul.

31 iulie. Vin ofițerii de toată mîna: și ruși, și ucraineni, și români (moldoveni) rusificați. Unii dintre ei spun numai palavre. Sînt lipsiți absolut de esență și spirit național. Vorbele lor n-au nici reper politic, nici spiritual, ba chiar nici militar. Mulți dintre combatanții noștri cad în undița lor. Și cum încerci să le deschizi ochii, încep a vocifera: «Taci măi! Să vorbească ofițerul!». Zic: «Nu simțiți că ei nu ne înțeleg ființa?!» N-ai cu cine vorbi. Învinuiesc figurile noastre proeminente și nicidecum lichelele ce duc politica leproșilor.

Încă o dată ne-am convins: caracterul unui popor se formează prin dragostea de Carte, iar Cartea te duce spre înțelepciune și adevăr. Rusul ne-a dat carte, numai că ne-a impus cartea răului și minciunii. Cartea îndoctrinată cu ideologia diavolului bolșevizat. Pentru a scoate din mintea și sufletul românului basarabean diavolul bolșevizat, e necesar să ne întoarcem cu fața spre Cartea Adevărului, spre Cartea Dumnezeiască. E știut că răul, adică diavolul, — e internaționalist. Iar, noi nu-l vom putea înghenunchea doar prin forța durerii basarabenilor, îl vom răpune prin durerea și dragostea de Adevăr a întregii românimi, adică reîntregirea Patriei va decapita diavolul bolșevizat din noi.

Astăzi, 2 august 1992, la ora 19.00 am părăsit poligonul «Bulboaca». Așa am terminat cu războiul de trădarte națională.

Defectul politicii basarabene se numește «teama de frate» și nu «teama de străin», adică «teama de ciuma colonială panslavistă», fenomen explicat psihologic prin trecutul nostru istoric. De aici ar veni neîncrederea cîrmacilor de speță neocomunistă în propriile puteri, în forța spirituală a basarabenilor și în viitorul neamului românesc. Această neîncredere a generat (ideea vine de la C. Rădulescu-Motru) două tipuri de reacții: în cultură (dorința de a-i imita pe alții: noi, chipurile, am fi mai prejos de «velikaia russkaia superkulitura», fără măcar a bănui la ce nivel e cultura românească) și în politică: actuala guvernare de la Chișinău cultivă sentimentul fricii (fatalismul cedărilor permanente, apelurile nenumărate la «calmare» și «cumpătare», închină ciunile nu în fața poporului umilit, ci în fața imperialiștilor ruși). Actuala guvernare vrea ca, prin arma minciunii, să implanteze frica față de puterea răsăriteană ca apoi, prin sentimentul de încredere, să stoarcă și puțina sevă care mai curge în vinele basarabeanului. Ordinea impusă prin frică este specifică guvernărilor tiranice și totalitare. Anarhia este preludiul acestei ordini. Ea amenință ființa «statului suveran și independent» și chiar reîntregirea Țării. O altă dovadă că ne urmărește puterea luciferică e și faptul că legile promulgate de parlament devin forme fără fond. Și le abandonează nu «prostimea», dar ierarhia ce se autoproclamă «democratică». Și dacă legea pentru magnații puterii «e forma fără fond», apoi să nu ne mire faptul că, în locul ordinii de drept, s-a instalat puterea mafiotică, adică «capitalismul sălbatic». În vîrful piramidei veghează ochiul luciferic.

Așa dar, actuala politică basarabeană, numită «frica de frate și dragostea față de colonizator și jefuitor», e pusă la rang de politică nu a Moldovei independente, dar a viitoarei Bessarabskaia gubernia. De ce? Frica de consîngeni nu poate să dezvolte sentimentul național al dragostei de țară; drama unor basarabeni constă în faptul că ei nu pot recunoaște românismul ca normalitate a viitorului, ci ca o aberație de înlăturat. O Țară infirmă e ca și un Om infirm: nimeni de bună voie nu și-a extirpat o mînă, un picior sau un ochi.

Ion GĂLUȘCĂ,
voluntar

SCUZAȚI-MĂ, DOMNILOR...

Luni, 3 august, venisem cu niște chestii personale în sediul parlamentului și așteptam în holul de la primul etaj. Era cam pe la orele 10 dimineața. Și deodată... cu într-un detectiv pe neprins de veste a început să lucreze un difuzor care era situat cam alături de mine. După cîteva fraze am înțeles că difuzorul era conectat la sala în care lucra Comisia parlamentară pentru elaborarea noii Constituții a Republicii Moldova. După glas l-am recunoscut pe dl Snegur, care conducea ședința. Cine era cel care raporta nu pot să spun, fiindcă avea o voce mai puțin cunoscută pentru mine. S-a discutat mai întîi un articol referitor la școală, iar apoi s-a trecut la articolul referitor la asigurarea dreptului la muncă.

Difuzorul transmitea:

— Articolul acesta este în Constituția veche, dar ar trebui scos. În condițiile șomajului actual și viitor noi nu vom putea asigura pe toți oamenii cu locuri de muncă. Promiteam mai înainte să asigurăm pe fiecare cu locuință, dar nu eram în stare să facem lucrul acesta. Ca să nu se repete această situație, să nu ne angajăm în asigurarea dreptului la muncă.

N-am stat să urmăresc discuția mai departe, căci aveam treburile mele și am plecat.

Scuzați-mă, domnilor deputați și alte fețe înalte, care elaborați constituția, că mi s-a întîmplat să aud și să divulg acest mic «secret».

Scuzați-mă, domnilor deputați, dar cel care vine cu asemenea propuneri, fie el democrat, fie agrarian, fie cine-o fi, nu poate fi considerat, după părerea mea, ca exponent al intereselor poporului.

În ce doriți D-stră să transformați Moldova? Ce vreți să faceți cu poporul acesta?

Cei care au acaparat posturi înalte, cei care dispun de un capital solid, cei care au devenit posesori de imense bunuri materiale bineînțeles n-au nevoie să li se asigure dreptul la muncă. Ei înșiși hotărăsc pe cine să primească la lucru, cui și cît să plătească.

Dar ce îi așteaptă pe cei care nu au nimic?

Am avut ocazia să mă pronunț mai înainte și acum repet: dreptul la muncă este dreptul la viață.

Lipsindu-l pe om de dreptul la muncă, îl lipsim de dreptul de a avea o sursă legitimă de existență. Îl sortim foametei, mizeriei, împingem pe panta alunecoasă a criminalității. Ce îi așteaptă pe șomeri? Moartea de foame și sărăcie? Sau poate se lucrează la elaborarea mecanismului unui nou de deportări nefiind asigurați aici cu lucru, oamenii singuri să-și ia lumea-n cap, să se pornească în pribegii, să emigreze în căutare de lucru care și pe unde?

Scuzați-mă, domnilor adepți ai părerii, că nu trebuie să ni se asigure dreptul la muncă, dar mai am încă o întrebare: în loc să știrbiți din drepturile poporului sub motivul că nu le puteți asigura, oare nu ar fi mai rațional să cedați locul, pe care îl ocupați, altora care ar fi capabili și să consfințească aceste drepturi prin constituție și să le asigure în mod practic?

Scuzați-mă, domnilor, dar ultima întrebare aș vrea să-mi răspundă, în primul rînd cei care sînt în prezent fără lucru și cei care așteaptă ziua de mîine ca să le completeze rîndurile.

Să-și spună ei părerea în privința dreptului la muncă. Și atunci, poate, mai revenim la temă.

Scuzați-mă, vă rog.

Ion MORARU
s. Echimăuți, Rezina

ZONA DE SECURITATE